

November. Naast heldere dagen ook sombere vlaggen. De winter nadert.

Deze week, laat in de nacht, hoorde ik hoog boven me, het gesnater van wilde ganzen.

Vaag zag ik, tegen het licht van de sterren, de beesten voortbewegen. Onwillekeurig dacht ik aan:

Kentering.

De oogst is lang geborgen: op 't berooide land ligt grauw de treurnis om vervlogen zomer. Een dunne regen druift uit de uitgedoofde

lucht afwezig neer. Droefgeestig dromen verloren hoeven onder stervend lover en somber staren in de natte tuinen de donkere dahlia's: de laatste kleuren doven. Eenzelfig momplend dwaalt door de olmenkruinen een moede wind, die langzaam ze ontbladert.... Reeds trekken 's nachts de wilde ganzen over: De zorgeloze dagen zijn voorbij: De winter nadert.

Wat wonder...huiverend stap je het huis binnen.. draait aan de knop: Licht. Een behagelijke warmte komt je tegen.

Toen ik een kind was, tussen 5 en 10 jaren, was alles zo anders. Oorlog..en vooral de laatste jaren van de oorlog waren moeilijk.

Niet ver van ons huis bevond zich een vuilnisbelt. Daar wroetten we in het vuil om iets brandbaars op te diepen. Je was blij met een ouwe schoen, wat halfverbrande kolen en de beenderen van geslachte dieren. Als het maar wilde branden.

Vaak hing er een walgelijke stank in de buurt. De mensen zeiden: 't Lijkt wel een crematorium bij die Overduin.

Op een keer, toen de nood hoog was, zat ik als kleine jongen te luisteren naar de machtige woorden van mijn vader. Je moet weten dat mijn vader aan een gierig boertje gevraagd had of tie een paar knotwilgen (bomen) kon kopen. Die boer had gezegd: Nee, dat doe ik niet.

Je krijgt geen boom.

Op die donkere, besneeuwde winteravond gebeurde het. Mijns vaders toorn was billijk ontstoken. Met vervaarlijke stem riep hij uit: Een iegelijk gorde zijn zwaard aan de heup en roeie van Nabal uit al wat aan de wand pist (oude berijming). Die woorden sloegen als een godsgericht over mij heen. Geweldig om zo'n vader te hebben. Bij gebrek aan een zwaard werd een zaag in gereedheid gebracht.

In die donkere nacht slopen mijn vader en de buurman naar de dichtbij gelegen boomgaard.

In korte tijd lagen enkele knotwilgen in de koude sneeuw. Nu de vracht nog naar huis sjouwen.

Voorzichtig baggerden ze door de sneeuw. Toen..midden op een sloot, begon het ijs ver-vaarlijk te kraken. En ziedaar..al wat manlijk was zakte door het ijs. Gode zij dank kwamen de mannen en het hout veilig thuis, maar de stemming was gedrukt.

's Morgens vroeg stond het boertje mijn moeder te vertellen dat er die nacht dieven bezig waren geweest. Hij zou ze wel te pakken krijgen. Hij had de besneeuwde sporen een eind kunnen volgen....

Gelukkig heeft hij nooit ontdekt dat mijn dappere vader en de buurman de daders waren. Terwijl ik er, na zo lange tijd aan terug denk, voel ik nog de bewondering voor mijn held, die met ware doodsverachting de zaag ter hand nam om de onwillige boer zijn gewillige knotwilgen te ontrukken.

Wat keek je als kind hoog tegen je vader op. Een poos terug zat een medebroeder moe en elendig in z'n stoel. 't Hart wilde niet.

't Leek wel of het stil wilde blijven staan. Eén van z'n kleine jongens vroeg: Papa, ga je sterven? Papa zei: Ik weet het niet, jongen; misschien wel. Toen zei het joch: Papa, kan de kist wat groter gemaakt worden? Dan kan ik er ook bij. Ik wil met je mee.....